

*Jag avundas alla er som inte räds isen, som kan konsten att borra ett hål och vet att föra en pimpelsticka.
Men sätt inte ett pimpelspö i er mammas händer – då vet man inte vad som sker...*

På tunn is

Jag har en bekännelse att göra. Jag vet ingenting om pimpelfiske. Eller rättare sagt - jag vet väl en del, men jag är helt hopplös, när det gäller det praktiska utövandet av denna fascinerande vintersport...

Kanske beror det på mitt sydiskånska arv. Som barn fick jag mig itutat att alla tillfrusna vattendrag var livsfarliga. Med påföljd att den enda is jag kände mig säker på, var den spolade fotbollsplanen på Sorgenfri idrottsplats. Och det där har hängt med genom åren. Om så isen är metertjock och håller för såväl långtradare som stridsvagnar, så känner jag mig alltid som om jag går på tunt, skört glas, som när som helst kan brista under mig.

En gång i arla min ungdom övervann jag dock tillfälligt min "isfobi" och försökte lära mig att bli en duktig pimpelfiskare. Jag läste allt jag kom över om pimpelstickor, balanspirkar, borrar teknik, "här finner du abborren", etc. Jag länsade den lokala järnhandeln på pimpelspön, pirkar och isborr och drog med berätt mod ut på den lilla frusna Göingesjön. Jag hade lockat med mig mina föräldrar (det kändes tryggt...) under förespejling att nu skulle jag minsann lära dem pimpla abborre!

Första hålet fick jag borra åt min mor, som aldrig förut varit ens i närheten av ett pimpelhål. Sedan placerades hon på en liten campingstol, fick ett pimpelspö i handen och blev tillsagd att hela tiden hålla pirken i rörelse.

Min far och jag gick 20 meter bort, där vi visste att det fanns en risvase under isen. Där borde abborrarna hålla till. Vi hann inte sätta borret i isen, förrän min mor lite ynkligt ropade, att något tungt drog i hennes spö...

Språngmarsch tillbaka, några minuters fumlande med frusna fingrar - och upp kom en vacker gädda på två kilo!

- Va kul, skrattade min mor. Pimpelfiske är ju jättelätt!

De manliga medlemmarna av familjen sa ingenting. Absolut ingenting. Men bestämt skakade vi på huvudena, när vi gick tillbaka till vår risvase.

Fem minuter senare var det dags igen. Min mor ropade igen - med betydligt mer pondus den här gången.

Ny språngmarsch, nytt fumlande - och en ny gädda sprattlade på isen. Lika vacker, lika fet och kanske till och med några hekton tyngre...

- Nä, nu tror jag att jag vilar mig lite, sa min kloka moder. Nu är det er tur att få fisk. Under tiden gör jag i ordning fikat och smörgåsarna.

Naturligtvis avlöpte resten av dagen, som man kunde förvänta sig. Vi fick inte en fisk, min far och jag. Inte ens den minsta lilla abborrstjärt ville titta åt våra pirkar och ännu mindre någon fet isgädda. Det hjälpte inte ens att min mor avstod från fiske resten av dagen och till och med överlät sitt pimpelhål till "experterna".

Hemfärden blev något krystad och dialogen smått ensidig.

- Det här var det roligaste jag varit med om på länge, kvittrade min mor. Det måste vi snart göra om!

Min far och jag sa ingenting. Absolut ingenting.

Men det blev aldrig mer pimpelfiske för min mor. Nästa dag var vintersportlovet slut och under alla år, som kom därefter, var isen på den lilla sjön aldrig riktigt säker att gå på. Det var i varje fall vad jag och min far hävdade...